
Dér Adrienn

FÉNYJÁTÉK

Ahogy a férfi kilépett az émelyítő illatú lilaakác zuhatag alól, a napfény olyan erővel tűzött a szemébe, mintha ezernyi apró tűvel szurkálná a szemgolyóját. Akár a lámpa. Minden áldott éjjel az az átkozott éjjeli lámpa! Képtelen volt megérteni, miért kell minden egyes éjszaka olvasni, amikor nappal is megtehetné. Akkor az áram sem fogyna, és ő is nyugodtan alhatna. De hiába kérte már vagy százszor, a fény azóta sem hagyja aludni. Szüntelenül belemarkol a szemébe. Esküdni merne, hogy amikor hátat fordít neki, és lehunyja a szemét, akkor a fal változik tükörré, hogy aztán onnan is elvakíthassa.

Nem bírta már tovább.

Először a nappaliba költözött át, de a világosság oda is vele tartott. Asszonyának minduntalan kellett valami a hűtőből, vagy a szükségét ment végezni.

Végül a fészert az otthona. Második éjszakája aludt a kényelmes szalmaágyon. Kényelmes? Az istenit! Ugyanolyan szúrós, mint az imént az indák között beszökő napfény. A szalmaszálak a napsugarak fizikai kivetülései, amelyekbe a forró nyarakon beköltöznek a legerősebb, legtűzőbb sugarak, hogy aztán az év hátralévő részében se hagyják nyugton az embert. Akár egy szöges ágy.

És a fény most már nappal is bántja a retináját. Éjjelente a ragyogó szalmaszálak, ilyenkor pedig a vakító napsugarak.

Elege volt! Sötétséget akart. Nyugalmat.

Izzadó tenyere rátapadt a puska átlangyosodott markolatára. Mutatóujja hol megérintette a ravaszt, hol eltávolodott tőle, mintha tétovázna.

De tudta, mit akar. Tudta, mit kell tennie. Akkor ébredt rá, mikor a hajnal első napsugara megcsillant egy pókhálón megülő vízcseppen. Azonnal döntött.

Öreg puskája a fészert egyik sarkába támasztva pihent. Kitisztította, megtöltötte, keresztülvágott a fészert a házzal összekötő akáclugas alatt, és most itt állt.

Eddig nem tétovázott, ám most mintha keresztülsuhant volna az agyán egy kósza gondolat, egy halovány kétely, hogy talán mégsem ez a helyes út, hogy talán mégis jó az a napfény, talán még a lámpa is, ám akár a kis

akácvirágokat megmozgató fuvallat, a gondolat is csak tovasuhant, nem időzött nála. Ahogyan ő sem próbálta maradásra bírni.

A kilincs hűvösen simult nyirkos tenyerébe. Könnyen engedett. Az ajtó némán nyílt, a befüggönyözött ablakú nappali szinte csalogatta. Belépett. Úgy érezte, a nyugalom már visszaköltözött, csak neki kell rátalálnia.

Egyenesen a hálószobába ment. Felesége a virágmintás paplan alatt szuszogott, mellette az éjjeliszekrényen a lefordított könyv feküdt, balra tőle az éjjeli lámpa nyújtogatta a nyakát. Odasétált, torkon ragadta, és dühösen a földhöz vágta.

Asszonya rémülten kapta fel a fejét a csörömpölésre. Még látta, ahogy elkerekedik a szeme, és szólásra nyíló szájjal felé nyújtja a kezét. Utána már nem látott semmit. Csak a sötétséget, a nyugalmat.

FANTÁZIAUTAZÁS

Nézz le! A lábad előtt egy láthatatlan esőcsepp olvad bele a betonba, látható nyomot hagyva maga után.

Nézz fel! Több száz vagy akár ezer csepp is közelít feléd ebben a pillanatban. De te mégis elmosolyodsz, mert tető van feletted. Azonban a szél pimaszul az arcodba csapja őket.

A többi várakozót figyeled. Egy lány zenét hallgat, nem is érzékeli, mi zajlik körülötte. Egy nőt túlságosan lefoglal a saját dühöngése, hogy még mindig nem jön a busz – az idegeskedésben nem marad ideje azon aggódni, hogy elázik. A megálló üvegfalán túl egy idős bácsi álldogál, esernyőt tart a feje fölé.

Amikor megérkezik a menetrend szerinti járat, mindenki egykedvűen felszáll, mintha semmi jelentősége nem volna az utazásnak. Csak az a lényeg, ahonnan elindulsz és ahova érkezel. Pedig mennyi izgalmat rejt egy ilyen utazás!

Az esőcseppek szakadatlanul veszik birtokukba az aszfaltot, szürke, hömpölygő folyóvá változtatva azt, a busz pedig maga a hajó, amely ringatózik rajta. Egy-egy csepp erőteljesebben csapódik be, olykor megrepesztí a betont. A busz zöttyen egyet. Ez is egy kaland! Hullámvasúton érzed magad, élvezed az emelkedők izgalmát, majd a lefelé adrenalinját. Ahogy a

gyomrod ugrik egyet, finoman felemelkedik, majd visszazuhan. Csak amolyan kellemesen – semmi hányinger!

Az út néhol hepehupásabb a kelleténél. Nocsak! A dzsungel mélyére visz! A temérdek levél eltakarja a napot, ezért tűnik úgy, hogy beborult. Zsiráfok nyújtják be a nyakukat az ablakon, rátekerednek a buszra. A majmok túlérett gyümölcsökkel dobálják meg – biztos ezért olyan foltos a jármű.

A kígyók hullámain továbbcsiklik az erdőn, most egy városban lyukad ki. Magas épületek vetítik árnyékukat az utcára. A raftingtúra véget ért, a folyó ismét békésen hömpölyög. Olykor egy hullám miatt mégis meg kell állni. További autókkal várjátok, hogy áthaladjatok a kereszteződésen, majd a busz megáll, hogy újabb kalandra vágyókat engedjen fel.

Nyomorogsz. Azaz nyomorognál, ha annak fognád fel. De ez egy kaland. És te még mindig tartasz valahová. Nem is az odaérkezés az izgalmas, hanem az odáig vezető út. A többi utast figyeled. A lány még mindig zenét hallgat. A nő minduntalan az órájára pillant. Láthatóan még mindig ideges, pedig most nem is ázik, és már a buszra sem kell várnia. Az idős bácsi az ernyőjére támaszkodik, az utcát figyeli. Vajon mit lát? Vagy nem is az utcát nézi, hanem az ablak mellett ülő fiatal párt? Az ifjúkorára emlékezhet, talán ő is ugyanígy ült egykoron egy másik buszon. A pár vajon mióta van együtt? Ahogy rájuk nézel, eldöntöd, hogy egy hete. Legyen nyolc nap. A bácsi nyolcvan felé járhat.

Ez nem mehet így tovább! A pár a nyolc napjával szabadjára engedte a fantáziádat. Vagy a fantáziád egy cserfes majom, ami veletek tartott a dzsungelből? Nem számít, kihasználod, amíg itt van.

Szóval a pár nyolc napja van együtt, most éppen egy kávézóba készülnek, ahol megisznak egy turmixot, aztán beülnek egy moziba. A fiú robotos akciófilmet nézne, a lány romantikusot – gondolod, de aztán rájössz, hogy a lány is a robotos fajta, elég ránézni a táskájáról csaknem legördülő autóra. Annak az autónak szeme van, ez kétségtelen. És téged figyel. Muszáj elpillantanod, mert a végén még zavarba jössz.

Az ideges nő biztosan megbeszélésre siet. De ez olyan unalmas... Legyen inkább ügynök, aki egy találkozóra tart, ahol a világ legnagyobb gyémántját cseréli ki a társára. Erről valószínűleg lekésett. Nem akarsz arra gondolni, mi lesz a szerencsétlen fickóval – ha ugyan férfi a társa.

A lány, nos, ő keményebb dió. Folyton a zenét hallgatja. Rockernek néz ki. Nem is, inkább punknak. Folyton kifújja a szeméből a belelógó haját, ez az egyetlen, amire reagál. Talán nem is punk, hanem emó. Nem tudsz már kiigazodni e között a rengeteg stílus között. De mi van, ha rosszul ítéled

meg? Túlságosan az előítéleteid rabja vagy. Ez a lány nyelvet tanul, hogy aztán egy külföldi színpadon énekelhessen kitűnő svédsséggel a rockbandájával.

A busz megáll. Meglepődve kapsz észbe, hogy megérkeztél. Ez a busz egy időgép! Hisz még el sem indultatok.

MORAJ

Vajon a tenger morajlása a Föld lélegzésének a hangja? Ezen elmélkedett, miközben feküdt, valamint az életen és saját magán. Csak lélegzett. Mint amikor egy kagylót helyezünk a fülünkhöz, csak most elég, ha behunyja a szemét. Láttá magát a tengerben, érezte az arcán végiggördülő sós vízcseppeket, ahogy kilépett a hullámok öleléséből. Azok a partot nyaldosták, mintha csak a homokszemek között válogatnának: ez nem elég jó, de talán később még visszajönnek érte; ez viszont megfelelő ahhoz, hogy elvigyék. Ugyanúgy, mint a férfiak – gondolta keserűen. Csak válogatnak, játszadoznak. Azt hiszed, melletted köt ki, végül csak tovaúszik, egy másik nőt sodorva magával. Ez mindig is így volt, és mindig is így marad. Bár az utóbbiban szeretett volna kételkedni. Még fiatalnak érezte magát ahhoz, hogy ennyiben teljesebben ki az élete, ahol most tart, de túl idősnek ahhoz, hogy egy újabbra vágyjon. Mindig az első szerelem az igazi. Így gondolta, és mind ez ideig hitte is, hogy ez így is van. Más nők hogyan élik ezt túl? A legtöbben biztos tovább próbálkoznak, újabb és újabb hullámokat lovalognak meg, míg megtalálják a várva várt herceget, vagy éppen ő talál rájuk. Az anyja sem az első mellett horgonyzott le, állítása szerint vissza sem sírja őt. A férjével, azaz az ő apjával vidámabb az élet; mindig úgy mondja, „nem sötét”.

A napozóágyon hátradőlve elmorzsolta a koktélos pohár széléről az asztalra hullott sószemcsét, majd behunyta a szemét. Az első szerelmére gondolt, aki úgy játszott vele, mint azok a hullámok a parton. Egyszer közelebb sodródott, aztán ismét a lehető legtávolabbra. Már azt hitte, sosem kerül a közelébe, és amikor mégis, rá kellett döbennie, hogy eljött az apály ideje, és a hullám végleg elúszott, olyan messzire, hogy most már másik parton

válogat. Ő pedig ott maradt, olyan egyedül, mint az az iménti sószem, csak neki a szívét morzsolták össze.

A barátnői megmondták. Természetesen most hallgathatja, hogy milyen ostoba volt, hogy hihetett neki, meg efféle bölcsességeket. Bárcsak a tenger morajlása az ő hangjukat is el tudná nyomni! Most, hogy belegondolt, ez nem is akkora ostobaság. Csak be kell hunynia a szemét, de talán még azt sem. Egyszerűen csak kizárja a hangjukat, és hallgatja ezt a lágy duruzsolást, ami annyi új reményt ígér.

Kinyitotta a szemét. Láta, hogy a tengerben megannyi férfi úszik, vagy éppen fut be a vízbe. Van itt választék, és nemcsak a homokszemek között. Pusztán látnia kell. De olyan jó a tenger megnyugtató moraját hallgatni. Az arcáról már felszáradt a sós víz, le sem kell törölnie. Lehet, hogy mindig ennyi lenne a megoldás? Amikor bánatos, egyszerűen behunyja a szemét, és hallgatja, ahogy a Föld lélegzik? Ő is biztos megannyi fájdalmat élt már át. Sokkal többet, mint ő vagy bárki más. Hisz annyi ember ígért rajta szépeket, aztán ugyanazzal a szép szóval okoztak csalódást. Biztos neki is fáj, ha egy rajta élő szenved. És olyankor segít rajtuk: magába szívja a bánat könnyeit, vagy egészen egyszerűen csak a lélegzésével dorombol megnyugtató dallamokat a fülükbe. Megnyugtítja a lelküket, lecsendesíti.

Akkor, ott elhatározásra jutott.

Kinyitotta a szemét, és a tengerpartot ábrázoló plakátra nézett. A világ már nem is tűnt olyan sötétnek, mint percekkel ezelőtt. Annyi ígéretet rejt magában, csak meg kell látnia. Ahhoz pedig elég, ha kinyitja a szemét, és tovább hallgatja a saját lélegzetét, a tenger morajának a hangját, ahogyan a Föld lélegzik.